

ρως, κατεβρόχιζον. Οί ναύται ἐκ τοῦ καταστρώ-
ματος ἔρριψαν ἐπὶ τῶν πάγων μεγάλα τεμάχια
κρέατος θαλασσίου ἵππου, ἅτινα εἶχον ἐναπο-
μείνει. Ἡ ἄρκτος σπεύδουσα συνήθροϊζε ταῦτα
καὶ τὰ κατέθετεν ἐνώπιον τῶν τέκνων τῆς, φρον-
τίζουσα καὶ περὶ τῆς διανομῆς.

«Καθ' ἣν δὲ στιγμήν πλήρης ἐμπιστοσύνης ἡ
μήτηρ ἤραξε καὶ τὸ τελευταῖον τεμάχιον οἱ
ναῦται πυροβολήσαντες ἔρριψαν νεκροὺς τοὺς ἀρ-
κτύλους, τὴν δὲ μητέρα ἐπλήγωσαν.

«Τότε παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πλη-
ρώματος θέαμα, ὅπερ προὐκάλεσε τὰ δάκρυα
τῶν θεωμένων. Ἡ δυστυχὴς ἄρκτος διὰ τρυφε-
ροτάτου τρόπου περὶ τὰ ἐκπνέοντα αὐτῆς τέκνα
ἐπεδείκνυε τὴν πρὸς αὐτὰ στοργήν. Καίπερ βα-
ρέως πληγωμένη καὶ μόλις δυναμένη νὰ συρθῇ
μέχρι τοῦ μέρους, ἔθρα τὰ τέκνα ἐκτάδην ἔ-
κειντο, οὐχ ἤττον ἐκόμισε τὸ τελευταῖον τεμά-
χιον τοῦ κρέατος, ὅπερ εἶχεν ἔλθει νὰ παραλάβῃ,
ἥπως καὶ τὰ λοιπὰ πρότερον, ὕστερον ἔσχιεν
αὐτὸ εἰς μερίδας καὶ τὸ ἔθεσεν ἐνώπιον τῶν τέ-
κνων τῆς. Ὅταν δὲ παρετήρησεν ὅτι δὲν ἔτρω-
γον, ἔθεσε τὸν ἕνα τῶν ποδῶν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς
καὶ τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἀρκτύλου, προσπα-
θοῦσα ν' ἀνεγείρῃ αὐτοὺς, συγχρόνως ἐκβάλουσα
πένθιμα βρυχήματα. Ἀφοῦ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἡ-
δύνατο νὰ μετακινήσῃ αὐτοὺς ἀνεχώρησεν, ἀλλὰ
μετὰ τινὰς βηματισμοὺς ἐπανῆλθε λυπηρῶς βρυ-
γομένη, ἐπλησίασε τὰ τέκνα τῆς, ἐστράφη περὶ
αὐτὰ ὀσφραϊνομένη, καὶ ἤρξατο λείχουσα τὰς
πληγὰς τῶν· εἶτα δὲ ἀπεμακρύνθη καὶ δεύτερον,
ἀλλ' εἰς ἀπόστασίν τινα προχωρήσασα ἐπανέ-
καμψεν, ὡσεὶ καλοῦσα τὰ μικρὰ τῆς ν' ἀκολου-
θήσωσιν, ἀλλ' εἰς μάτην. Τέλος μεθ' ὅλας τὰς ἀ-
ποδείξεις ἀνεκφράστου φιλοσοργίας, ἐναλλάξ διὰ
τῶν ποδῶν τῆς θωπεύουσα αὐτὰ, κατανοήσασα
ὅτι ταῦτα ἦσαν ψυχρὰ καὶ ἄψυχα, ὕψωσε τὴν
κεφαλὴν τῆς πρὸς τοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καὶ κατηύ-
θυνε βρυχηθμοὺς ἄρᾶς κατὰ τῶν φρονέων τῶν τέ-
κνων τῆς. Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ τότε ἐξεκένωσαν κατ'
αὐτῆς τὰ πυροβόλα των, οὕτω δὲ ἡ δυστυχὴς
μήτηρ ἔπεσε μεταξὺ τῶν τέκνων τῆς καὶ ἐξέ-
πνευσε λείχουσα τὰς πληγὰς των.»

ERNEST MÉNAULT.

ΚΑΜΠΑΝΙΤΑΙ ΟΙΝΟΙ

Ἐκ τῶν γαλλικῶν οἴνων ὁ μάλιστα πάντων
τιμώμενος ὑπὸ τῶν ξένων εἶνε ὁ καμπανίτης, ὁ
ζωηρότατος, ὁ πλεῖστον ἀφρίζων καὶ οὕτως εἰ-
πεῖν ὁ πνευματωδέστατος τῶν οἴνων ἢ, κατὰ
τὴν ἐμβριθῆ ἀπόφασιν τῆς ἐν Παρισίοις Ἰατρι-
κῆς Σχολῆς, ὁ ὠφελιμώτατος καὶ ἄριστος.

Δύο μόνον δῆμοι τῆς Γαλλίας ἔχουσι τὸ προ-
νόμιον τῆς παραγωγῆς τοῦ ἐξαιρέτου τούτου οἴ-
νου, τὸ ὄρος τῶν *Ρείμων* (Σιλλερὺ), ὀλίγον ἀ-
πέχον τῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Στρασβούργον ὀ-
δοῦ, καὶ ὁ ποταμὸς *Μάρνος* (Ἄι), παρὰ τοῦς

λόφους τοῦ ὁποίου διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος. Ἐν
τοῖς δύο τούτοις δῆμοις ἡ ἄμπελος πωλεῖται
τρισχίλια φράγκα τὸ στρέμμα.

Καὶ ἡ τύχη αὕτη εἶνε χθεσινή. Ναὶ μὲν διη-
γούνται ὅτι ὁ Βενσσελᾶς, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα
νὰ ὀνομάσωμεν τὸν κατ' ἐξοχὴν οἰνόφυλα αὐ-
τοκράτορα, διότι οἱ ὑπουργοὶ τοῦ τὸν εὕρισκον
συχρότερον ὑπὸ τὴν τράπεζαν ἢ ἐπὶ τοῦ θρόνου
καὶ οἱ ὑπήκοοί του τέλος τὸν ἐγκατέλιπον ἐκεῖ
ὑποκάτω, κατέλυε γενναίως τὸν οἶνον τῆς Καμ-
πανίας, καὶ Φίλιππος ὁ δούξ τῆς Βουργουνδίας,²
ὅστις ὑπέγραφεν εὐθύμως τὰ διατάγματα τοῦ
«Φίλιππος ὁ δούξ τῶν καλῶν οἴνων», καὶ τοι εἶ-
χεν οἴνους ἐξαιρέτους βουργουνδίου, ὅμως ἐκό-
σμη πάντοτε τὴν τράπεζάν του ὁ οἶνος τοῦ
Σιλλερὺ. Ἄλλ' ὅμως τὴν *Ι'* μόνον ἑκατονταε-
τηρίδα ἐθεμελιώθη βεβαίως ἡ ὑπόληψις τοῦ καμ-
πανίτου. Φραγκίσκος ὁ *Α'* (1494—1547), ὁ καὶ
πατὴρ τῶν γραμμάτων ἐπικαλούμενος, Ἐρρί-
κος ὁ *Δ'* (1553—1640), ὁ ἐπικληθεὶς *μέγας, ἀ-*
νακαινιστῆς τῆς Γαλλίας καὶ ἀγαθὸς Ἐρρί-
κος, δολοφονηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ *Ραβαλιὰν*, καὶ αὐτὸς
δὲ ὁ πάπας Λέων ὁ *Ι'* (1475—1521) Ἰωάννης ὁ
ἐκ *Μεδίκων*, οὗ ὁ αἰὼν ἐπωνομάσθη ἐξ αὐτοῦ *Αἰὼν*
Λέοντος τοῦ Ι', καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι, ἔραστοι παν-
τὸς ὅτι καλὸν καὶ ἀγαθὸν, ἐξήτησαν καὶ ἀπέ-
κτησαν ἀμέλους ἐν *Καμπανίᾳ*. Τὴν *ΙΖ'* ἑκατον-
ταετηρίδα αἱ τοιαῦται ἄμπελοι ἔγειναν τοῦ συρ-
μοῦ. Βενεδικτίνος τις δὸν *Περινωῖν* ἐκαλλιέργησε
τόσον ἐπιτυχῶς τὴν ἄμπελον τοῦ ἐν *᾽Ωβιλλέρη*
μοναστηρίου, ὥστε κατέστη τὸ μέρος τοῦτο
μία τῶν καλλίστων πηγῶν τοῦ καλοῦ τούτου
προϊόντος. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς *Ἀντιβασιλείας*³
πάθος εἶχε καταντήσῃ ὁ οἶνος τοῦ Ἄι, οἱ δὲ πι-
στεύοντες εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ φυσικοῦ ἐπὶ τοῦ
ἠθικοῦ παρετήρησαν ὅτι ἡ κοινωμία τοῦ *ΙΗ'* αἰῶ-
νος, ἡ τόσον θελκτικὴ διὰ τὴν εὐφύϊαν τῆς, τὴν
ζωηρότητα καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα οὐχ ἤττον,
ἔπινε καφὲ καὶ καμπανίτην μετὰ τῆς αὐτῆς ὀ-
ρέξεως μεθ' ἧς ὁ *ΙΘ'* πίνει κακὸν καπνὸν καὶ οἶ-
νον νενοθευμένον.

Ὁ ἐρυθρὸς καμπανίτης ἐτιμᾶτο πολὺ μέχρι
τοῦ 1780, ὅτε ἄμπελουργὸς τις ἐν Ἐπερναίῃ
ἐτόλμησε νὰ κατασκευάσῃ ἐξακισχιλίας φιάλας
καμπανίτου ἀφράδους. Οἱ πάντες ἐξάνεστησαν
κατὰ τῆς μωρίας ταύτης καὶ ἱεροσυλίας. Ἄλλ'
ἡ μωρία ἀπεδείχθη μετ' οὐ πολὺ φρόνησις, καὶ
τὴν σήμερον ἡ *Καμπανία* ἐξάγει τοσαῦτα ἑκα-

1. Βασιλεὺς τῆς Βοεμίας καὶ αυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας
(1359—1419) ἐπονομασθεὶς *Οἰνόφυλος* καὶ *Ράθυμος*
ὑπῆρξε συγχρόνως ὁ *Νέρων* καὶ ὁ *Σαρδανάπαλος*
τῆς Γερμανίας.

2. Ὁ δούξ οὗτος εἶνε ὁ πρῶτος ἰδρύσας τὸ παράσημον
τοῦ «Χρυσοῦ δέρατος» ἀποθανὼν δὲ τῷ 1467 ἐν ᾧ παρε-
σκεύαζε σταυροφόρον κατὰ τῶν Τούρκων.

3. Ἀντιβασιλεία, Régence, λέγεται τὸ χρονικὸν διά-
στημα τὸ μετὰ τὸ θανάτου Λουδοβίκου τοῦ *ΙΔ'* καὶ τῆς
ἐνηλικιότητος τοῦ *ΙΕ'* (1715—1723), καθ' ὃ ἐκυβέρνησε
τὴν Γαλλίαν ὡς ἀντιβασιλεὺς, Φίλιππος ὁ *Β'*, δούξ τῆς *Ἀδ-*
ρηλίας· ἐποχὴ διαφθορᾶς καὶ τοκογλυφίας.

τομύρια φιαλῶν ὅσας χιλιάδας κατασκευάζετο πρὸ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ὁ ἀμπελοργὸς τῆς Ἑσπερναίης. Κατὰ δὲ τὰ εὐτυχή ἔτη παράγει δις καὶ τρίς τοσαῦτα.

Ὁ καμπανίτης ὁ καλούμενος Κλικκὸ (Clicquot), εἰς τῶν ἀρίστων οἴνων, δὲν ἔχει ἀντίπαλον ἐν Πετρούπολει καὶ ἐν Λονδίῳ. Ἡ εὐτυχία αὐτῆ ἐπῆλθεν εἰς ἐποχὴν δυστυχή εἰς τὴν Γαλλίαν, δῆλον ὅτι τὸ 1814, ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας Ἀλέξανδρος νικήσας τὸν Μέγαν Ναπολέοντα εἰσῆλθε νικητὴς εἰς Γαλλίαν. Κατέλυσε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐν Καμπανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ κυρίας τινος Κλικκὸ, ἥτις τιμῶσα αὐτὸν τῷ παρεχώρησε τὴν οἶναποθήκην τῆς. Ἑπανελθὼν δὲ εἰς Πετρούπολιν δὲν ἠθέλησε τοῦ λοιποῦ νὰ πῖν ἄλλον οἶνον εἰμὴ καμπανίτην ἐκ τοῦ κτήματος τῆς ξενισάσης αὐτὸν γαλλίδος. Περιττὸν δὲ νὰ προσθέσωμεν ὅτι πᾶσα ἡ Αὐλὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου εὔρε τὸν οἶνον τοῦτον ἐξαιρετον, καὶ ἐπειδὴ τὸ ὑπῆκοον φιλεῖ ἀεὶ μιμῆσθαι τοὺς ἄρχοντας, οἱ πάντες ἐδήλωσαν ὅτι δὲν δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ πῖωσιν ἄλλον οἶνον.

Τῷ 1855 ἐπὶ τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου οἱ Ῥώσοι ἔπιον 675,400 φιάλας καμπανίτου. Τῷ δὲ 1857 μετὰ τὴν γενομένην εἰρήνην καὶ βεβαίως ἵνα τὴν πανηγυρίσῃσι λαμπρότερον κατέλυσαν 1,032,503 φιάλας. Ἐκτοτε δὲ ἡ ἐξαγωγή εἰς μόνην τὴν Ῥωσσίαν ὑπερδιπλασιάσθη. Ἐάν δέ τις σκεφθῆ εἰς πόσον μεγάλην τιμὴν πωλεῖται ὁ καμπανίτης θὰ ἴδῃ ὅτι δικαίως ἐλέχθη ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν οἴνων εἶνε μία τῶν βάσεων τῆς ἐθνικῆς τῶν Γάλλων εὐτυχίας.

Η ΠΡΩΤΗ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

καὶ τὸ πρῶτον κάρρον ἐν Ἀθήναις.

Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς ἀρχαιολόγος, καὶ καθηγητὴς ἐπὶ τινα ἔτη ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ χρηματίσας, Λουδοβίκος Ῥὸς, διαμεινας ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1832, ὅτε ἡ πόλις διετέλει εἰσέτι ὑπὸ τὴν τουρκικὴν κυριαρχίαν, ἐν ταῖς περὶ τῆς Ἑλλάδος Ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ ἐκτίθησι γλαφυρῶς τὴν τότε κατάστασιν τῶν Ἀθηναίων. Ἐκ τῶν Ἀναμνήσεων τούτων ἀποσπῶμεν τὴν ἐπομένην ἀρκούντως περίεργον περιγραφὴν τῆς ἐντυπώσεως ἣν ἐνεποίησαν εἰς τοὺς κατοίκους ἡ πρώτη θερμάστρα καὶ τὸ πρῶτον κομισθὲν φορητὸν ἀμάξιον.

«Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπῆλθεν ὁ χειμὼν δριμύτατος τὸ θερμόμετρον πολλάκις κατέβη κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ὅταν κάμην τοσοῦτο ψυχρός, ὁ Ἀνατολίτης συνειθίζει ἐν περιτυλίσει τῆς διὰ τῆς μελωτῆς αὐτοῦ, καὶ θερμαίνων τοὺς πόδας ἐπὶ μεταλλίνοιο πυραύνου νὰ μένῃ ἄργος, καὶ ἄφροντις ὁ εὐρωπαϊὸς ὅμως, ὅστις εἶναι συνειθισμένος ἐν τῷ δωματίῳ του νὰ ναναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ ἢ νὰ ἰχνογραφῇ, οὐδόλως ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τοιαύτην κατάστασιν, ἀφ' οὗ καὶ ὅπου τυχὸν ὑπῆρχον ἐστίαι δὲν ἐξήρκουν νὰ θερμάνωσι τὰ ἔλεεινὰ

δωμάτια. Ὁ Λύδερς, ὅστις ἦν ἀποκατεστημένος ἐν Ἀθήναις, ὡς πρακτικὸς ἄνθρωπος ἐσέκοθη νὰ κατασκευάσῃ μίαν θερμάστραν καταρθώσας δὲ νὰ προμηθευθῆ ἐν τῇ ἀγορᾷ σιδηρὰ ἐλάσματα, προσέλαβεν ἕνα σιδηροργὸν καὶ τῇ βοήθειᾳ τούτου μετὰ πολλοὺς κόπους ἠδυνήθη νὰ συναρμολογήσῃ εἶδος τετραγώνου λάρνακος, εἰς ἣν ἦνοιξε μίαν θυρίδα, καὶ ἐφ' ἧς ἐπέθηκε μακρὸν σωλῆνα. Οὕτω κατασκευάσθη ἡ μηχανὴ καὶ ἐγένετο ἑναρξίς τῆς λειτουργίας τῆς θερμάστρας. Εὐλα ἐλαίας τεθέντα ἐν αὐτῇ ἀνέδοσαν λαμπρὸν πῦρ, οἱ δὲ τριγμοὶ καὶ οἱ σπινθηρισμοὶ αὐτῶν ἐπλήρουν εὐφροσύνης τοὺς περιεστώτας. Ἡ ἀγγελία περὶ τοῦ πρωτοφανοῦς καὶ πρωτακούστου θεάματος, — διότι ἦτο ἡ πρώτη ἐν Ἀθήναις θερμάστρα, — διεδόθη ἐν ἄκαρπῳ καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν, μεγάλην ἐκπληξιν καὶ περιεργίαν διεγείρουσα. Ὁ ἐπίσκοπος προσέτρεξεν ὅπως ἰδίῳις ὄμμασιν ἴδῃ τὸ πρᾶγμα. Ἐπίσης ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν νὰ προσέλθωσι καὶ πολλοὶ τῶν προκρίτων Τούρκων. Οὗτοι μετὰ θάμβους καὶ μετὰ τινος σεβασμοῦ παρετήρουν τὸ ἄμορφον ἐκεῖνο κατασκεύασμα, καὶ θαυμάζοντες τὸν πώγωνά ἀνεφώνουν: «Ὁ Θεὸς εἶναι μέγας καὶ ἡ σοφία τῶν Φράγκων δὲν ἔχει ὅρια!»

» Παραπλησίαν ἂν καὶ ὄχι τόσῳ μεγάλῃ ἐντύπωσιν ἐνεποίησε καὶ ἐν ζεύγος διτροχῶν φορητῶν ἀμαξίων, κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου χρόνον κομισθῆν. Τὰ ἀμάξια τοῦτα εἶχε στείλει ἐκ μελίτης ὁ ναύαρχος Μάλκολμ διὰ νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς ἐν Πατισίῳ ἀνεγειρομένης ἐπαύλεως αὐτοῦ. Καὶ οἱ μὲν πρεσβύτεροι εἶχον εὐτυχήσει νὰ ἴδωσιν ἐν εἶδος φορητοῦ ἀμαξίου ἐπὶ τοῦ πολέμου, τὸ πλεῖστον ὅμως μέρος τῶν κατοίκων ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν πειρακικὴν πύλνῃν διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τῆς φραγκικῆς μηχανικῆς. Ἐκτοτε παρῆλθον δύο ἔτη μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τῆς πρώτης τετρατροχῆ ἀμάξης ἐν Ἀθήναις.»

ΥΨΗΛΟΙ ΛΟΓΟΙ

Ἰδοὺ ποία εἶνε ἡ πολιτικὴ μου, κύριοι, ἔλεγέ ποτε ὁ Γκυζὼ ἐν τῇ Βουλῇ τῆς Γαλλίας. Τίποτε δὲν θέλει μὲ ἀποτρέψει αὐτῆς. . . Διεκινδύνευσα ὑπὲρ αὐτῆς ὅ,τι φίλτατον ἔχει ὁ δημόσιος ἄνθρωπος· διεκινδύνευσα τὴν δημοτικότητά. . . Ἐνθυμῆσθε, κύριοι, . . . ὁ ἐντιμὸς προαγορεύσας κ. Βαρρὼ ἐνθυμῆται μίαν ἐποχὴν καθ' ἣν ἤμεθα τεταγμένοι ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν. . . Τότε ἤμην καὶ ἐγὼ δημοτικός· τότε ἀπῆλθον τὴν εὐνοίαν τοῦ πλήθους· τότε ἤκουσα τὰς ἐπισημίας αὐτοῦ. . . Εὐφραίνετο ἡ ψυχὴ μου πολὺ, πολὺ. . . ἦτον ὡραία, ἦτον γλυκεία συγκίνησις. . ., ἀλλὰ τὴν παρήτησα. . . καὶ τὴν παρήτησα. Συναισθάνομαι ὅτι ἡ εὐνοία αὐτῆ, ἡ δημοτικότης αὐτῆ, δὲν παρακολουθεῖ τὰς ἰδέας κς σήμερον ὑπερασπίζομαι, τὴν πολιτικὴν ὑπερ